

Велика стіна

Трусь!

Трісь!

Писк!

Стінк майже нічого не бачив, коли ніс похилену вежу коробок з-під пластиків до дверей Вебстера.

— Дзень-дзелень! — загукав він.

— Ого! — сказав Вебстер. — Заходь. Софі також тут. Це буде супервесело.

— Скільки ти зібрав коробок з-під сухих сніданків? — запитала Софі.

— Кісімнадцять, — відказав Стінк.

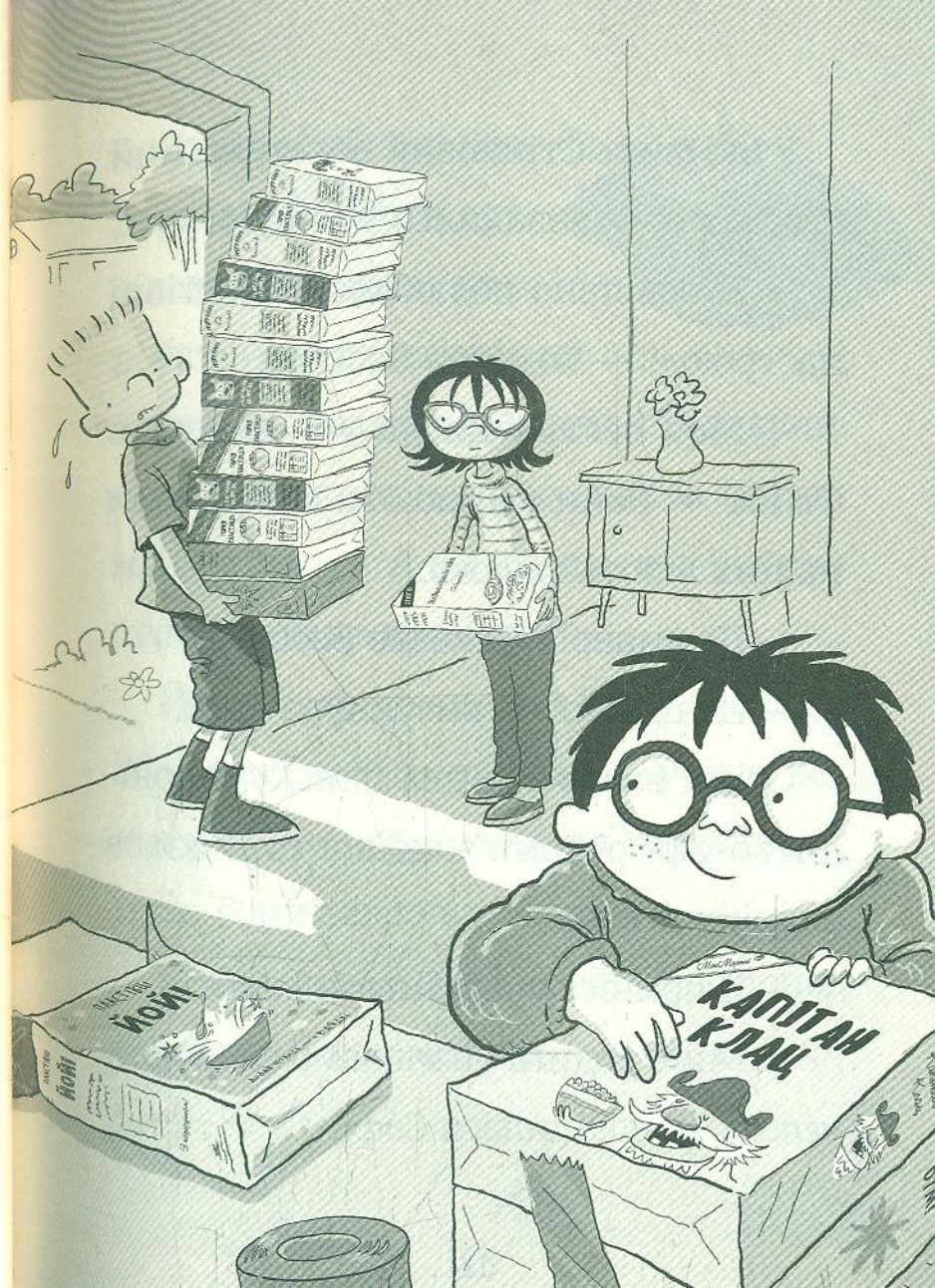
— Я принесла лише «Підбадьорливі ойки», — мовила ельфійка Софі. — Мій тато каже, що вони корисні для серця.

— Нести всі ці коробки — це не корисно для серця, — сказав захеканий Стінк. — Чому ми не можемо просто використати кубики цукру?

— Стінку, ми будуємо Велику китайську стіну! Ти знаєш, як довго будувати стіну із крихітних кубиків?

— Ну, насправді будівництво тривало сотні років, — зауважив Стінк.

— Наше триватиме один день, — сказав Вебстер.

У цю мить Стінковий велетенський стос коробок завалився на підлогу.

— Хтось явно любить «Пластівці наструю»! — помітив Вебстер.

— Моя сестра Джуді, — відказав Стінк. — Вони змінюють колір, коли на них ллють молоко.

— Це дивно! — сказав Вебстер.

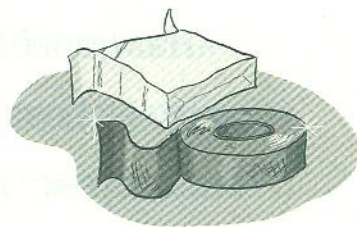
— Це цікаво! — вигукнула Софі.

Стінк витягнув два блискучі сріблясто-сірі рулони клейкої стрічки із задніх кишень.

— Я приніс суперлипучий скотч!

— Ми в родині називаємо його *причепою*, — поділилася Софі.

Стінк і Вебстер розреготалися. Троє друзів вишикували коробки з-під пластівців на

задньому подвір'ї та склеїли їх до купи.

— Велика стіна-причепка! — вигукнув Стінк. — А ви знали, що Велику стіну видно з космосу?

Йому було цікаво, чи інопланетяни або марсіянці зможуть побачити Велику стіну коробок з-під пластівців, коли вони завершать роботу.

— *Справжня* Велика стіна має понад дві тисячі кілометрів, — сказав Вебстер.

— Нам треба ще десь тисячу кілометрів, — додала Софі.

Вебстер встав. Його рука приклеїлася до Софі. Черевик Софі прилип до Стінка. Стінкова футболка причепилася до рукава Вебстера.

— О ні! — верескнула Софі. — Ми приліпилися одне до одного.

— Не хвилюйся, — сказав Стінк. — Друзі мають бути зліплені до купи.

Коли вони нарешті розклеїлися, Стінк поглянув на Велику стіну. Він не вірив своїм очам. Велика стіна рухалася. Велика стіна здригалася. Велика стіна трусилася.

— Погляньте! — гукнув він, показуючи на стіну.

— Чому вона рухається? — запитав Вебстер.

— Може, від вітру, — припустила Софі.

— А вітер каже «ві-ві-куві»? — запитав Стінк.